

Arrest

nr. 311 671 van 22 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten J. PAQUOT en D. ANDRIEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn toenmalige voogd X, op 26 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 december 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 22 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers toenmalige voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. Je bent zeventien jaar en geboren in het dorp Daga van het district Shinwar gelegen in de provincie Nangarhar.

Je woonde heel je leven in je dorp, ging vijf jaar naar school tot aan je vertrek en één jaar naar de madrassa. Jouw broer W(...) M(...) is gestorven, je broers N(...) M(...) en B(...) M(...) hebben Afghanistan verlaten, van je broer Y(...) M(...) heb je geen nieuws meer sinds de machtsovername van de taliban, en je ouders verblijven samen met je zus nog in jullie dorp.

Jouw broers W(...) M(...) en Y(...) M(...) werkten voor de grenspolitie. Sinds ongeveer vijf à zes jaar voor je Afghanistan verliet kregen deze twee broers dreigbrieven van de taliban omwille van hun werk, maar jullie gaven er geen aandacht aan. Ongeveer zes à zeven jaar voor je Afghanistan verliet kwam W(...) M(...) om het leven bij een bomaanslag van de taliban voor een bankgebouw in Jalalabad toen hij zijn loon ging afhalen. Na de dood van W(...) M(...) bleef je familie dreigbrieven ontvangen waarin ze verwezen naar zijn dood en dat Y(...) M(...) met zijn werk bij de grenspolitie diende te stoppen. Y(...) M(...) besloot zijn werk toch verder te zetten. In totaal ontving je familie tussen de vijf en tien dreigbrieven van de taliban en de laatste brief kwam toe ongeveer vijf à zes maanden voor de machtsovername van de taliban.

Eén of anderhalve dag voor de machtsovername van de taliban was je met vrienden in Marko toen je door je vader werd opgebeld. Je vader waarschuwde je dat je niet naar huis mocht terugkeren. Je trok van Marko naar Kabul en de volgende dag nam je een bus om na enkele dagen via de provincie Nimroz Afghanistan te verlaten. Na een reis van drie à vier maanden kwam je in België aan en diende op 28 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Jouw broers N(...) M(...) en B(...) M(...) verlieten Afghanistan na jou en verblijven momenteel in Iran.

Nadat je in België was aangekomen kwam je via je vader te weten dat de taliban jou en je broers thuis waren komen zoeken waarop je vader jou opbelde toen je in Marko was en Afghanistan kon ontvluchten.

De taliban blijven nog steeds langskomen aan jullie huis om te vragen naar jou en je broers. Je vader antwoordt hen dat hij geen nieuws heeft over jullie.

Bij terugkeer vrees je door de taliban vermoord te worden wegens het werk van je broers bij de grenspolitie en omdat je als ongelovige zal worden beschouwd aangezien je Afghanistan verliet.

Ter staving van jouw verzoek leg je van volgende documenten de kopieën neer: foto's van jou en van je broers Y(...) M(...) en W(...) M(...), documenten inzake de medische testen bij de politie van W(...) M(...), een attest van het Ministerie van Sociale Zaken van W(...) M(...), trainingsattesten van Y(...) M(...) en W(...) M(...), de politiebade van Y(...) M(...), een overlijdensattest van W(...) M(...), een brief van het lokale bestuur inzake het overlijden van W(...) M(...), een bevestigingsbrief van de kandidatuur bij de politie van Y(...) M(...), een getuigenbrief van het overlijden van W(...) M(...), documenten betreffende de verlofperiode van Y(...) M(...), en het contract van Y(...) M(...) bij de grenspolitie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat je geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond hebt. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gevisieerd te worden door de taliban (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14/06/2023, hierna CGVS,

p.11-12). Enkele inconsistenties, onaannemelijkheden en andere opvallende vaststellingen in jouw verklaringen verhinderen echter dat er aan jouw verzoekmotieven geloof kan worden gehecht.

Op de eerste plaats moet geconstateerd worden dat bij je registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling je verklaarde twee broers en één zus te hebben (zie fiche NBMV d.d. 28/12/2021). Vreemd genoeg was er toen geen sprake van jouw broers W(...) M(...) en Y(...) M(...) die bij de grenspolitie werkten en problemen kenden met de taliban waardoor jij Afghanistan moest verlaten. In die zin is het erg opvallend dat je later tijdens jouw respectievelijke interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS wel W(...) M(...) en Y(...) M(...) aanhaalde als zijnde jouw broers die vele problemen en concrete bedreigingen kenden met de taliban waardoor niet alleen zij maar ook jij je land plots moest verlaten (CGVS-Vragenlijst d.d. 07/07/2022; CGVS p.5,9-12). Daarenboven stroken je verklaringen op de DVZ en het CGVS op een ander punt evenmin. Je vertelde ten aanzien van de DVZ immers dat W(...) M(...) ongeveer anderhalf tot twee jaar eerder was gestorven (Verklaring DVZ d.d. 07/07/2022 vraag 18). Op het CGVS (d.d. 14/06/2023) zei je dan weer dat hij zes à zeven jaar voor je vertrek uit Afghanistan was omgekomen (CGVS p.14). Gezien het belang van jouw broers W(...) M(...) en Y(...) M(...) in jouw relaas kunnen voornoemde constatering enkel verbazen.

Eveneens opvallend is de vaststelling dat je de leeftijd van je ouders hebt aangepast. Aanvankelijk zei je dat je vader ongeveer veertig en je moeder ongeveer achtendertig jaar oud waren (zie fiche NBMV d.d. 28/12/2021). Later stel je opmerkelijk genoeg dat ze een tien à vijftien jaar ouder zijn dan je eerst verklaarde (Verklaring DVZ d.d. 07/07/2022 vraag 16A). Dat je de leeftijd van je ouders plots wijzigt ligt in het verlengde van voornoemde vaststellingen omtrent het plotse opduiken van je broers W(...) M(...) en Y(...) M(...). Jouw eerste verklaringen over de leeftijd van je ouders (zie fiche NBMV d.d. 28/12/2021) volgend blijkt immers dat ze, zelfs naar Afghaanse normen, wel erg jong waren toen W(...) M(...) en Y(...) M(...) werden geboren (Verklaring DVZ d.d. 07/07/2022 vraag 16A). Hoe de vork ook aan de steel moge zitten, deze inconsistenties roepen alleen maar meer vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van jouw familiebanden en vluchtrelaas.

In tegenstelling tot wat je advocaat poneert (CGVS p.16) zijn jouw verklaringen dus toch niet consistent en deze vaststellingen ondermijnen het geloof in je relaas en in de omstandigheden waarin je Afghanistan verliet reeds op een eerste wijze.

Jouw verklaringen vallen op andere punten eveneens op. Zo weet je niet voor welke bank de taliban een aanslag pleegde waarbij je broer W(...) M(...) omkwam en houd je het aantal dreigbrieven van de taliban aan jouw broers en familie vaag op tussen de vijf en tien stuks (CGVS p.11,14). Nochtans koester je een diepe haat tegenover de moordenaars van je broer en werden niet alleen je broers in de brieven bedreigd maar ook je hele familie (CGVS p.10; CGVS-Vragenlijst d.d. 07/07/2022). Eveneens opmerkelijk is het feit dat je geen enkele van de dreigbrieven kan voorleggen aangezien je vader elke brief telkens verscheurde of weggooide (CGVS p.11). Nochtans waren deze brieven de enige concrete bewijsstukken van de problemen van jouw broers die ze dus konden gebruiken bij het zoeken naar hulp of het indienen van een klacht tegen hun bedreigers. Je vader en broers moeten dit toch ook hebben ingezien. Hierbij aansluitend valt op dat je ook geen informatie hebt over dat je vader of broers, die dus zelf bij de autoriteiten werkten, hun problemen met de taliban ergens kenbaar maakten (CGVS p.11).

Wanneer jouw broers Afghanistan verlieten kan je ook niet inschatten (CGVS p.6). Later geef je zelfs aan dat je niet weet of ze voor of na jou Afghanistan verlieten (CGVS p.13). Nochtans sta je nog in contact met je ouders, had je ook met je broers nog contact nadat ze Afghanistan verlieten en praat je over je broers met je vader (CGVS p.6,13; Verklaringen DVZ d.d. 07/07/2022 vraag 14). Gezien de zwaarwichtige problemen van je broers en dat ook jij Afghanistan hierom moest verlaten, doen jouw gebrek aan kennis op voornoemde punten de geloofwaardigheid van je relaas verder afnemen. De redenering van je advocaat dat je niet goed zou zijn in wiskunde is niet alleen een blote bewering daar je wel degelijk vijf jaar naar school ging, maar ze doet vooral geen afbreuk aan je vermogen om consistente verklaringen af te leggen en beter geïnformeerd te zijn over voornoemde belangrijke elementen die mede de kern uitmaken van je relaas (CGVS p.3,16).

Voorts is het helemaal niet aannemelijk dat jij één of twee dagen voor de machtsovername van de taliban van je dorp naar Marko trok zonder bepaalde reden dan met vrienden er rond te lopen, te zitten en iets te eten (CGVS p.5). Niet alleen jij, maar ook je vader en je familie moeten hebben ingezien dat je in die periode beter niet zonder reden alleen met vrienden op pad ging naar Marko dat tien à vijftien minuten per wagen van je dorp verwijderd ligt (CGVS p.5). In tegenstelling tot de jaren voordien waarbij jij en je familie in veiligheid leefden, erken je dat in de periode van de machtsovername iedereen bang was geworden en jullie leven in gevaar was gekomen (CGVS p.9-10). De aard van het werk van je broers die voor de grenspolitie werkten, de eerdere jarenlange en concrete bedreigingen van de taliban aan hun adres en aan dat van jullie als hun familie, gecombineerd met de bekendheid van het werk van je broers in jullie regio en de onzekerheid die de periode van de machtsovername met zich meebracht, zorgen ervoor dat er aan jouw voorstelling over de omstandigheden waarin je jouw regio en Afghanistan verliet geen geloof kan worden gehecht (CGVS

p.10-11,13-14; CGVS-Vragenlijst d.d. 07/07/2022). Deze constatering ondermijnt het geloof in je relaas wederom.

Aansluitend is het evenzeer opmerkelijk dat je aangeeft dat je vader pas op jouw vraag en toen je reeds in België was vertelde wat er op die bewust dag was gebeurd toen je jouw regio meteen diende te verlaten vanuit Marko (CGVS p.9). Om je reis te kunnen ondernemen door Afghanistan tot aan de landsgrens, de gevaren op weg te kunnen inschatten, en rekening houdend met de periode van de machtsovername door de taliban, kan namelijk toch verwacht worden dat je vader je zou informeren over de concrete reden van je onmiddellijke vertrek.

Je stelt verder dat na je vertrek uit Afghanistan je familie nog bezoeken krijgt van de taliban waarbij ze naar jullie vragen (CGVS p.10). Je vader zou je echter niet willen zeggen hoeveel keer de taliban nog zo passeren (CGVS p.10). Dit is evenwel niet aannemelijk daar je met je vader wel degelijk spreekt over deze bezoeken van de taliban, alsook over je broers en hij je de (werk)documenten van je broers doorstuurt (CGVS p.7,13). Het CGVS kan aldus niet inzien waarom je vader specifiek deze informatie niet zou willen delen met jou. Hetzelfde geldt inzake je stelling dat het mogelijk is dat de taliban ook op andere manieren info van je vader trachten te bekomen of dat ze hem slaan, maar dat je vader daarover niets vertelt want anders worden jullie verdrietig en kunnen jullie hier niet meer leven (CGVS p.15). Daarbovenop heb je ook geen idee wie van de taliban er naar je huis komen sinds je uit Afghanistan vertrok omdat je hier ook niet naar hebt gevraagd (CGVS p.15). Over hoe je vader nu zal anticiperen op die problemen met de taliban en hoe hij die problemen verder zal aanpakken heb je eveneens niets gevraagd (CGVS p.15). Deze gang van zaken is opnieuw niet aannemelijk. Jouw desinteresse op dit vlak valt niet te rijmen met de door jou aangehaalde problemen en vrees op vervolging van jou en je familie (CGVS-Vragenlijst 07/07/2022). Redelijkerwijze kan van jou als verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat je ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde je te informeren omtrent de evolutie van de problemen en situatie in jouw land van herkomst.

Uit bovenstaande constatering blijkt dat je de redenen en omstandigheden van jouw vertrek niet aannemelijk hebt kunnen maken. Je ouders, met wie je nog in contact staat, verblijven in je dorp (CGVS p.6). Hierdoor kan je niet als alleenstaande minderjarige zonder netwerk worden beschouwd bij terugkeer.

De foto's en documenten die je voorlegt zijn niet van die aard om de gedane vaststellingen te wijzigen, noch om de problemen of een familiale band tussen jou en desbetreffende personen an sich aan te tonen. De waarde van deze stukken berust volledig op de geloofwaardigheid van jouw relaas. Deze documenten vervullen dus enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste documenten door de hoge graad aan corruptie in jouw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het relaas van een Afghaanse verzoeker. Er moet verder ook opgemerkt worden dat je geen enkel origineel stuk neerlegt maar alleen kopieën. Hierdoor kan de authenticiteit van de stukken onmogelijk worden geverifieerd.

Jouw advocaat wil onderstrepen dat jouw verhaal specifiek is omdat je familie bedreigingen ondervond, en dat de algemene situatie gekoppeld aan de machtsovername van de taliban jouw vertrek heeft veroorzaakt zonder dat er specifieke incidenten tegen jou waren gericht (CGVS p.16). Desalniettemin valt jouw relaas in overeenstemming met de Conventie van Genève, en met name het reële risico op vervolging bij terugkeer terwijl de taliban jouw familie kennen en al jouw broers zijn vertrokken of verdwenen, aldus jouw advocaat (CGVS p.16). Deze opmerkingen van jouw advocaat kunnen evenwel geen wijziging in voorgaande vaststellingen betekenen. Een verzoeker om internationale bescherming moet zijn vrees om vervolging in concreto aannemelijk te maken, quod non in casu. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Het loutere feit familielid te zijn van een vroeger lid van het ANSF is an sich echter onvoldoende om een nood aan bescherming aannemelijk te maken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heb je dan ook niet aannemelijk gemaakt dat je geïnduceerde redenen hebt om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin

zwaarwegende gronden om aan te nemen dat je bij een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments

van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in

de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Je stelling dat de taliban weten dat je Afghanistan verliet omdat ze naar je huis komen en aan je vader vragen waar je bent, kan niet overtuigen daar er aan jouw relaas en vluchtredenen geen geloof kan worden gehecht zoals eerder werd aangetoond (CGVS p.12).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelde je dat je vijf jaar naar school en één jaar naar de madrassa ging in Afghanistan, dat je soennitisch moslim bent en dat je nog contacten hebt met je familie en vrienden in Afghanistan (CGVS p.3-4,6). In België ga je fitnesssen met onder andere Afghanen en speel je net als in Afghanistan cricket, hetgeen je doet met Afghanen uit het opvangcentrum (CGVS p.3). Ook blijkt uit je Facebookaccount dat je Facebookvrienden die op je profielfoto reageerden uitsluitend uit Afghanen bestaan (zie administratief dossier). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dat je in België dagelijks naar school gaat en deelneemt aan activiteiten van het opvangcentrum, contact hebt met Belgen en België bezoekt, doet geen afbreuk aan het voorgaande en is ook aannemelijk daar je nu eenmaal in België in een opvangcentrum woont, er actief bent en schoolplichtig bent (CGVS p.16). Jouw integratie en loutere verblijf in België, evenals jouw kennis van het Frans en (sport)activiteiten in België zijn evenmin elementen die hetgeen voorafgaat in een ander daglicht kunnen plaatsen (CGVS p.16). Het CGVS moet hierbij in herinnering brengen dat jouw integratie in België geen motief is dat ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het CGVS is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien je een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet je, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, je wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003). Verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan en betoogt dat er volgens deze bepaling, rekening houdend met verzoekers specifieke profiel, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet correct is gedaan. De adjunct-commissaris begaat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout “*door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten*”.

Verzoeker vraagt in hoofddorde dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend.

Verzoeker merkt vooreerst op dat de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn verklaringen over zijn gezinssamenstelling elementen zijn waarover hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet is ondervraagd. Hij acht het logisch dat zijn advocaat heeft opgemerkt dat hij consequent en samenhangend was tijdens zijn persoonlijk onderhoud, aangezien de *protection officer* geen enkele tegenstrijdigheid heeft vastgesteld en hem niet de mogelijkheid heeft geboden om een van de elementen te rechtvaardigen die vervolgens de basis hebben gevormd voor de negatieve beslissing. Deze manier van handelen is in strijd met artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 omdat het hem niet toelaat om zich sneller uit te spreken over de vastgestelde tegenstrijdigheden, aldus verzoeker. Hij meent dat indien hem tijdens zijn onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) was gevraagd dit uit te leggen, hij had kunnen uitleggen dat er twee redenen zijn waarom hij zijn broers Y. M. en W. M. niet heeft genoemd bij zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Enerzijds stelt verzoeker sinds zijn vertrek uit Afghanistan altijd gelogen te hebben over het feit dat zijn twee broers bij de politie werkten omdat hij bang was om vanwege hun werk verder in de problemen te komen. Anderzijds wijst verzoeker erop dat hij dit eerste gesprek heeft gevoerd zonder begeleiding van zijn voogd of voorbereiding door zijn advocaat. Hij stelt dat hij niet begrepen had dat het om een onderhoud ging in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij zou bij aankomst in het Klein Kasteeltje aan een andere Afghaan gevraagd hebben wat hij moest doen bij de inschrijving en deze zou hem verteld hebben dat hij alleen zijn naam, voornaam en die van zijn ouders, broers en zussen hoefde op te geven om een centrum te hebben. Verzoeker stelt dus geen reden te hebben gezien om zichzelf in gevaar te brengen en het beroep van zijn broers bekend te maken terwijl hij dacht dat hij dit interview enkel deed om gehuisvest te worden. Verzoeker verklaart verder altijd dezelfde datum voor het overlijden van zijn broer te hebben opgegeven en niet in te zien waarom hij een andere datum zou hebben opgegeven, aangezien hij al in het bezit was van de documenten waaruit het overlijden van zijn broer blijkt. Omdat hij niet de volledige versie van zijn gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft gekregen, heeft hij zijn verklaringen over zijn gezinssamenstelling niet kunnen herlezen en de nodige correcties kunnen aanbrengen bij het CGVS, aldus verzoeker. Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij de leeftijd van zijn ouders heeft aangepast bij de DVZ, stelt verzoeker dat het heel normaal is dat een Afghaanse jongen, voor wie leeftijd onbelangrijk is, zich vergist over de leeftijd van zijn ouders en dat hij bij ondervraging hierover op het CGVS had kunnen uitleggen dat hij niet wist dat bij de registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling zulke precieze informatie gegeven moest worden en dat hij daarom een schatting van de leeftijd van zijn ouders had gegeven maar dat hij die leeftijd gewoon niet wist. Hij zou vervolgens aan zijn ouders hebben gevraagd hoe oud ze waren.

Aangaande zijn voorgehouden problemen met de taliban, stelt verzoeker dat hij niet precies wist bij welke bank zijn broer W. M. om het leven kwam maar wel dat het een grote bank in de buurt van het centrum was. Bij zijn verzoekschrift voegt hij een artikel met een video waarin zijn moeder haar zoon, verzoekers broer, zou hebben herkend (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Hij wijst er verder op tijdens zijn persoonlijk onderhoud spontaan te hebben verklaard dat zijn familie geen aandacht besteedde aan de dreigbrieven van de taliban en dit later te hebben herhaald. Hij wijst er verder, onder verwijzing naar zijn verklaringen, op dat zijn dorp Daga erg veilig was, waarbij hij verder toelicht dat er een hoge commissaris was, dat er elke ochtend bomopruimingsdeskundigen kwamen en dat de politie er patrouilleerde. Daarom zou zijn familie de brieven

niet serieus hebben genomen en ze gewoon hebben weggegooid. Bovendien wordt volgens verzoeker in de beoordeling van het CGVS geen rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de feiten, alsook het feit dat volgens de Afghaanse cultuur de volwassenen zich met deze veiligheidskwesties bezighouden. Hij wijst erop alles te hebben verteld wat hij wist: een schatting van het aantal ontvangen brieven, de periode waarin ze werden ontvangen, hoe ze werden neergelegd en de namen van twee talibancommandanten die de brieven waarschijnlijk hadden geschreven. Verzoeker acht het verder ongepast dat het CGVS van hem verlangt dat hij precies zegt wanneer zijn broers Afghanistan hebben verlaten. Hij stelt dat hij met het oog op de talibandreiging het land in allerijl heeft verlaten en dat als hij contact heeft met zijn vader, voor hem het belangrijkste is er zeker van te zijn dat zijn broers nog leven en erachter te komen waar ze zijn. Hij dacht dat zijn broers na hem waren vertrokken, maar op aandringen van de *protection officer* en om niet te liegen verklaarde hij dat hij niet met zekerheid kon zeggen of zijn broers voor of na hem waren vertrokken, zo stelt verzoeker. Hij zou zijn vader echter om de informatie hebben gevraagd en deze zou bevestigd hebben dat zijn broers twee dagen na hem waren vertrokken.

Wat de omstandigheden van zijn vertrek uit de regio betreft, stelt verzoeker het te betreuren dat de *protection officer* hem niet had gevraagd hoe het kwam dat hij op het moment van zijn vertrek in Marko was. Verzoeker betoogt dat hij altijd gewend was om te leven met bedreigingen van de taliban en dat Marko zeer veilig was. Hij kon niet zijn hele leven thuis blijven, en ging er dus af en toe op uit, vooral naar zo'n veilig plek dicht bij zijn huis, aldus verzoeker. Waar de adjunct-commissaris het opmerkelijk noemt dat zijn vader hem niet onmiddellijk zou hebben geïnformeerd over de concrete reden van zijn vertrek, is verzoeker van mening dat voorbij gegaan wordt aan de Afghaanse cultuur, volgens dewelke de oudsten de beslissingen nemen die door de jongeren zonder vragen te stellen moeten worden gerespecteerd. Zijn reis naar België was al moeilijk en gevaarlijk genoeg om de tijd te nemen zijn vader te bellen en hem te vragen waarom hij zo gehaast moest vertrekken, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat hij dit wel gevraagd heeft eenmaal hij in België was aangekomen.

Aangaande de gebeurtenissen na zijn vertrek, betwist verzoeker dat hij ongeïnteresseerd zou zijn in de situatie van zijn familie. Hij wijst erop herhaaldelijk te hebben uitgelegd dat zijn vader hem geen informatie wil geven om hem niet ongerust te maken.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing overweegt dat het loutere feit familielid te zijn van een vroeger lid van de *Afghan National Security Forces* (ANSF) *an sich* onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, wijst verzoeker erop dat de Raad in zijn arrest met nummer 283 798 van 24 januari 2023 heeft aangegeven dat vervolging van familieleden van personen die voor de voormalige regering (*sic*) hebben gewerkt niet kan worden uitgesloten en dat deze vaststellingen inderdaad door verschillende bronnen worden ondersteund. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing minstens moet worden vernietigd *“aangezien het, wat de vervolging van familieleden van voormalige regeringsleden betreft, naar geen enkele documentatie verwijst en het dus niet mogelijk maakt te begrijpen op basis van welke objectieve bron het van mening is dat de Taliban enkel in specifieke gevallen familieleden als doelwit hebben”*.

Verzoeker meent verder dat de analyse van het CGVS van het werk van zijn broers ontoereikend is en lezing van de bestreden beslissing het niet mogelijk maakt te begrijpen of het CGVS al dan niet geloof hecht aan het werk van zijn broers. Hij wijst erop een groot aantal documenten te hebben voorgelegd die, hoewel het kopieën zijn, *prima facie* bewijs vormen. Hij stelt deze documenten ook te hebben toegelicht, op basis van wat hij kon vertalen, aangezien hij niet goed kan lezen, en informatie te hebben gegeven over het werk van zijn broers. De algemene stereotiepe analyse van de overgelegde documenten voldoet niet aan de eisen van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, aldus verzoeker, die in dit verband uit meerdere arresten van de Raad citeert.

Aangaande het vermeende risico op vervolging bij terugkeer uit Europa laat verzoeker het volgende gelden: *“Het blijkt uit verschillende rapporten dat de Taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen: “(…)” (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, April 2022, pp. 80-81).*

Uw Raad heeft geoordeeld in een arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022: “(…)”.

Volgens het CGVS – dat deze europeanisering ten onrechte analyseert in het deel met betrekking tot subsidiaire bescherming, en niet in de analyse van de vluchtelingenstatus – zijn de door I(…) aangevoerde persoonlijke elementen niet voldoende om een risico op vervolging aan te tonen indien hij naar zijn land zou terugkeren.

Aan het einde van het onderhoud hield I(…)s voogd echter vol dat hij perfect geïntegreerd was en dat hij in België wilde blijven:

(…)

(NPO, p. 16)

In casu is verzoeker in 2021 in België aangekomen toen hij nog 15 jaar oud was, hetgeen betekent dat hij Afghanistan op zeer jonge leeftijd heeft verlaten. Hij kreeg toen een voogd. Omdat hij minderjarig was, ging hij in België naar school en spreekt heel goed Frans. Wat zijn gedrag betreft, leeft verzoeker zoals jongeren in België: hij kleeft zich zoals hij wil, hij laat zijn baard niet groeien, hij praat evenveel met meisjes als met jongens hij gebruikt sociale netwerken. Verzoeker woont sinds ongeveer twee jaar in België, hoewel hij hier op jonge leeftijd is aangekomen. Alzo heeft verzoeker een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere (vormende jaren), in België doorgebracht.

Deze individuele factoren, en met name zijn leeftijd, zijn gedrag in België, wijzen erop dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd. Daarom voert hij deze vrees aan als een element van vervolging (in de zin van de Conventie van Genève) in geval van terugkeer (NPO, p. 12). Op zijn minst moet de beslissing van het CGVS worden vernietigd om een correcte analyse van deze integratiefactoren uit te voeren.”

In subsidiaire orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Hij vangt zijn betoog aan met een korte theoretische beschouwing bij artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en voert vervolgens een uitgebreid betoog over het risico op ernstige schade als bepaald in 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie.

Daarna gaat verzoeker omstandig in op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstige schade als bepaald in 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker het artikel *“Les autorités afghanes désignent l’EI après un attentat perpétré à Jalalabad”* van France24 van 18 april 2015 als nieuw stavingstuk (stuk 3).

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 20 maart 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij volgende nieuwe documenten voegt en nader toelicht:

- stuk 4: een getuigenis van zijn voogd, meneer O. W. van 2 februari 2024 ;
- stuk 5: een getuigenis van zijn leraren in het instituut “Saint-Joseph Trois Ponts” van 23 februari 2024;
- stuk 6: een getuigenis van zijn leraren en leden van het “AMIF”-project van 11 maart 2024;
- stuk 7: een getuigenis van zijn wiskundelerares van 19 maart 2024.

Verzoeker verwijst in voormelde aanvullende nota verder naar een arrest waarin de Raad de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan een jonge Afghaan die al een aantal jaren in Europa woont en, zonder zich daar noodzakelijkerwijs bewust van te zijn, op logische wijze maatschappelijke waarden en normen heeft geïntegreerd die hem bij terugkeer blootstellen aan het risico op vervolging door de taliban. Verzoeker meent dat dezelfde conclusies *mutatis mutandis* gelden voor hem.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing minstens vernietigd moet worden om hem toe te laten zijn *“zijn Europeanisering te beschrijven, het leven dat hij hier in België leidt en het risico dat hij loopt als hij terugkeert naar Afghanistan”*. Hij wijst er nog op dat de Raad bij arrest met nummer 293 993 van 8 september 2023 een beslissing heeft vernietigd op grond van het feit dat de betrokken verzoeker niet was ondervraagd over zijn verwestering.

3.2.2. Op 21 maart 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, alsook de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023 en de COI Focus *“Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij blijkens de inventaris volgende nieuwe stukken voegt:

- stuk 1: attest van zijn werkgever van 23 maart 2024;
- stuk 2: originele documenten met betrekking tot zijn twee broers en zijn vader die hij op 18 maart 2024 ontvangen heeft en die nog niet besproken werden op het CGVS;
- stuk 3: originelen van documenten die werden besproken op het CGVS.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten naar aanleiding van bedreigingen door de taliban omwille van het werk van zijn oudere broers Y. M. en W. M. voor de Afghaanse grenspolitie.

Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij door de taliban zal worden vermoord wegens het vroegere werk van zijn broers bij de grenspolitie en omdat hij als ongelovige zal worden beschouwd omwille van zijn verblijf in het buitenland.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hieraan op passende wijze tegemoet te komen werden er hem in de kader van de behandeling van zijn verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend. Er werd verzoeker een voogd toegewezen en het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. De Raad stelt vast dat verzoeker de hem gestelde vragen over het algemeen correct begreep en dat de vragen indien nodig herhaald of verduidelijkt werden (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 6, 8, 10). Verzoeker bevestigde aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud de tolk en de vragen goed begrepen te hebben (*Ibid.*, p. 16). Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 14 maart 2023 was verzoeker zeventien jaar oud en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die feiten van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Er was ook bijstand van een tolk Pasjtje en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden op het einde van het persoonlijk onderhoud hun opmerkingen geven.

Verzoeker toont voorts niet aan dat er *in casu* bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan.

Gelet op het voorgaande kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming gerespecteerd werden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen in dit kader.

De Raad kan vervolgens de adjunct-commissaris bijtreden waar hij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert:

“Op de eerste plaats moet geconstateerd worden dat bij je registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling je verklaarde twee broers en één zus te hebben (zie fiche NBMV d.d. 28/12/2021). Vreemd genoeg was er toen geen sprake van jouw broers W(...) M(...) en Y(...) M(...) die bij de grenspolitie werkten en problemen kenden met de taliban waardoor jij Afghanistan moest verlaten. In die zin is het erg opvallend dat je later tijdens jouw respectievelijke interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS wel W(...) M(...) en Y(...) M(...) aanhaalde als zijnde jouw broers die vele problemen en concrete bedreigingen kenden met de taliban waardoor niet alleen zij maar ook jij je land plots moest verlaten (CGVS-Vragenlijst d.d. 07/07/2022; CGVS p.5,9-12). Daarenboven stoken je verklaringen op de DVZ en het CGVS op een ander punt evenmin. Je vertelde ten aanzien van de DVZ immers dat W(...) M(...) ongeveer anderhalf tot twee jaar eerder was gestorven (Verklaring DVZ d.d. 07/07/2022 vraag 18). Op het CGVS (d.d. 14/06/2023) zei je dan weer dat hij zes à zeven jaar voor je vertrek uit Afghanistan was omgekomen (CGVS p.14). Gezien het belang van jouw broers W(...) M(...) en Y(...) M(...) in jouw relaas kunnen voornoemde constatering enkel verbazen.

Eveneens opvallend is de vaststelling dat je de leeftijd van je ouders hebt aangepast. Aanvankelijk zei je dat je vader ongeveer veertig en je moeder ongeveer achtendertig jaar oud waren (zie fiche NBMV d.d. 28/12/2021). Later stel je opmerkelijk genoeg dat ze een tien à vijftien jaar ouder zijn dan je eerst verklaarde (Verklaring DVZ d.d. 07/07/2022 vraag 16A). Dat je de leeftijd van je ouders plots wijzigt ligt in het verlengde van voornoemde vaststellingen omtrent het plotse opduiken van je broers W(...) M(...) en Y(...) M(...). Jouw eerste verklaringen over de leeftijd van je ouders (zie fiche NBMV d.d. 28/12/2021) volgend blijkt immers dat ze, zelfs naar Afghaanse normen, wel erg jong waren toen W(...) M(...) en Y(...) M(...) werden geboren (Verklaring DVZ d.d. 07/07/2022 vraag 16A). Hoe de vork ook aan de steel moge zitten, deze inconsistenties roepen alleen maar meer vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van jouw familiebanden en vluchtrelaas. In tegenstelling tot wat je advocaat poneert (CGVS p.16) zijn jouw verklaringen dus toch niet consistent en deze vaststellingen ondermijnen het geloof in je relaas en in de omstandigheden waarin je Afghanistan verliet reeds op een eerste wijze.”

Waar verzoeker hekelt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet is ondervraagd over de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn gezinssamenstelling en meent dat deze manier van handelen in strijd is met artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden. In het Verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan ook het volgende worden gelezen: *“Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* Voormelde bepaling belet de adjunct-commissaris aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek waarmee verzoeker niet geconfronteerd werd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met bepaalde inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De redenen die verzoeker naar eigen zeggen zou hebben aangehaald indien hij op het CGVS gevraagd zou zijn geweest om uit te leggen waarom hij bij zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling geen melding maakte van zijn broers W. M. en Y. M. zijn evenwel niet afdoende. Verzoeker voert namelijk enerzijds aan dat hij altijd gelogen heeft over *“het feit dat zijn twee broers bij de politie werkten”* omdat hij bang was om verder in de problemen te komen en betoogt anderzijds dat hij niet begrepen had dat het om een onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming ging en dus geen reden zag om zichzelf in gevaar te brengen *“en het beroep van zijn broers bekend te maken”*, terwijl hem in de bestreden beslissing niet verweten wordt dat hij bij zijn registratie geen melding heeft gemaakt van het werk van zijn broers doch wel dat hij hen in het geheel niet ter sprake heeft gebracht als zijnde zijn broers. Nochtans beweert verzoeker in zijn verzoekschrift van een andere Afghaan gehoord te hebben dat hij bij zijn inschrijving zijn naam en die van zijn ouders, broers en zussen moest opgeven om een opvangplaats te krijgen. Dat verzoeker aanvankelijk het bestaan van zijn twee oudere broers uit veiligheidsoverwegingen verborgen zou hebben willen houden voor de asielinstanties, kan derhalve niet overtuigen.

Waar verzoeker volhoudt *“dat hij altijd dezelfde datum voor het overlijden van zijn broer heeft opgegeven”* en aangeeft niet in te zien waarom hij een andere datum zou hebben opgegeven, aangezien hij op het moment

van zijn interview bij de DVZ al in het bezit was van de documenten waaruit het overlijden van zijn broer blijkt, verklaart noch weerlegt verzoeker de vastgestelde discrepantie in zijn verklaringen over het tijdstip van overlijden van zijn broer. Verzoeker voert verder aan dat hij niet over de volledige versie van zijn gesprek bij de DVZ beschikte en daardoor zijn verklaringen over zijn gezinssamenstelling niet heeft kunnen herlezen en de nodige correcties heeft kunnen aanbrengen op het CGVS. Nog daargelaten dat dit een loutere bewering betreft en uit het verslag van verzoekers gehoor bij de DVZ blijkt dat dit hem werd voorgelezen in het Pasjtote en door hem voor akkoord werd ondertekend (AD, stuk 7, verklaring DVZ), dient er evenwel op te worden gewezen dat verzoeker zowel bij de DVZ als op het CGVS niet verder kwam dan een vage schatting te geven van het moment waarop zijn broer stierf, terwijl hij in het bezit was van documenten met betrekking tot diens overlijden, waaronder een overlijdensattest waarop de precieze overlijdensdatum vermeld staat (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 7). Van verzoeker kon verwacht worden dat hij deze gebeurtenis, die een kernelement van zijn relaas uitmaakt, preciezer in de tijd kon situeren, temeer hij in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat hij de datum van het overlijden van zijn broer kon afleiden uit de documenten waarover hij beschikte.

Voorts kan verzoeker niet overtuigen waar hij betoogt dat het heel normaal is dat een Afghaanse jongen, voor wie leeftijd onbelangrijk is, zich vergist over de leeftijd van zijn ouders en dat hij bij confrontatie hiermee op het CGVS had kunnen uitleggen *"dat hij niet wist dat in dit NBMV-interview zulke precieze informatie gegeven moest worden en dat hij daarom een schatting van de leeftijd van zijn ouders had gegeven die hij gewoon niet wist"*. Waar van verzoeker niet wordt verwacht dat hij de leeftijd van zijn ouders precies kent, is het niet aannemelijk dat hij hen aanvankelijk bij zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling tien tot vijftien jaar jonger inschat dan ze in werkelijkheid zouden zijn. Een dermate grote discrepantie in verzoekers verklaringen kan redelijkerwijs niet worden verklaard of verschoond door het feit dat verzoeker een Afghaanse jongen is voor wie leeftijd niet belangrijk is.

De adjunct-commissaris overweegt verder in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:
"Jouw verklaringen vallen op andere punten eveneens op. Zo weet je niet voor welke bank de taliban een aanslag pleegde waarbij je broer W(...) M(...) omkwam en houd je het aantal dreigbrieven van de taliban aan jouw broers en familie vaag op tussen de vijf en tien stuks (CGVS p.11,14). Nochtans koester je een diepe haat tegenover de moordenaars van je broer en werden niet alleen je broers in de brieven bedreigd maar ook je hele familie (CGVS p.10; CGVS-Vragenlijst d.d. 07/07/2022). Eveneens opmerkelijk is het feit dat je geen enkele van de dreigbrieven kan voorleggen aangezien je vader elke brief telkens verscheurde of weggooide (CGVS p.11). Nochtans waren deze brieven de enige concrete bewijsstukken van de problemen van jouw broers die ze dus konden gebruiken bij het zoeken naar hulp of het indienen van een klacht tegen hun bedreigers. Je vader en broers moeten dit toch ook hebben ingezien. Hierbij aansluitend valt op dat je ook geen informatie hebt over dat je vader of broers, die dus zelf bij de autoriteiten werkten, hun problemen met de taliban ergens kenbaar maakten (CGVS p.11)."

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij weliswaar niet precies wist voor welke bank de aanslag waarbij zijn broer om het leven zou zijn gekomen plaatsvond, doch wel dat het een grote bank in de buurt van het centrum was. Daargelaten de vraag of, en in welke mate, van verzoeker details mogen worden verwacht over de plaats en omstandigheden van deze aanslag, dient te worden vastgesteld dat hij tegenstrijdige informatie verschaft over de verantwoordelijken hiervoor. Volgens verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS kwam zijn broer om bij een bomaanslag gepleegd door de taliban (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Blijkens voormeld overlijdensattest is verzoekers broer gestorven op 18 april 2015 (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 7). Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel over de aanslag met een video waarin zijn moeder haar zoon, verzoekers broer, zou hebben herkend (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Het artikel betreft evenwel een zelfmoordaanslag die op 18 april 2015 voor de Kabul Bank in Jalalabad werd gepleegd en werd opgeëist door strijders die trouw gezworen hadden aan Islamitische Staat (IS). Volgens het artikel heeft een woordvoerder van de Taliban hun betrokkenheid ontkend en de aanslag zelfs veroordeeld. Dat verzoeker stellig beweert dat de taliban verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn broer maar ter staving hiervan informatie bijbrengt die duidelijk in de richting van IS wijst, is een duidelijke indicatie dat verzoeker niet de waarheid spreekt over de bedreigingen die zijn familie vanwege de Taliban zou hebben gekregen omwille van het werk van zijn broers. Wat deze bedreigingen betreft, herhaalt verzoeker in zijn verzoekschrift slechts dat zijn familie de dreigbrieven van de taliban niet serieus nam omdat hun dorp Daga erg veilig was. Dat verzoekers familie over de loop van meerdere jaren meerdere bedreigingen van de taliban ontvangt maar hier in het geheel geen aandacht aan besteedt omdat zij zich veilig waant, is evenwel niet aannemelijk. Ondanks de goede veiligheid zouden de taliban er af en toe in geslaagd zijn om 's nachts het dorp binnen te komen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Bovendien waren de taliban er volgens verzoekers verklaringen in geslaagd om zijn broer W. M. te vermoorden, waarna hij en zijn familie *"veel problemen"* hadden en haat koesterden tegen de verantwoordelijken. Dat hij en zijn familie niets konden doen aan deze situatie, zoals verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud voorhield, kan in het licht van het feit dat hij nog een andere broer had die voor de autoriteiten werkte en de fysieke nabijheid en bereidheid van de veiligheidsdiensten, geenszins overtuigen. Minstens mag van verzoeker worden verwacht dat hij weet of zijn vader of broers de autoriteiten ooit hebben

ingelicht over de ontvangen bedreigingen en welke stappen zij desgevallend hebben gezet, *quod non* (*Ibid.*, p. 10, 11). Verzoekers verwijzing naar zijn jonge leeftijd op het moment van de feiten en de Afghaanse cultuur, volgens dewelke kinderen zich niet met veiligheidskwesaties bezighouden, is in dezen niet dienstig. Er dient te worden herhaald dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud reeds zeventien jaar oud was en dat van hem, ook als (relatief) jonge verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij zich terdege informeert over de kernaspecten van zijn relaas en de gebeurtenissen die de aanleiding hebben gevormd tot het vertrek uit zijn land van herkomst, temeer verzoeker in contact staat met zijn vader, die hem reeds geholpen heeft door documenten door te sturen (*Ibid.*, p. 6, 7).

Indien bovendien wordt aangenomen dat verzoekers broer daadwerkelijk is omgekomen bij de aanslag van 18 april 2015 voor de Kabul Bank in Jalalabad, die werd opgeëist door IS, houdt het geen steek dat de taliban in één van hun dreigbrieven gericht aan verzoekers familie zouden geschreven hebben dat ze al één broer uit de weg hadden geruimd en de andere nu ook moest stoppen, zoals verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Tevens wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

“Wanneer jouw broers Afghanistan verlieten kan je ook niet inschatten (CGVS p.6). Later geef je zelfs aan dat je niet weet of ze voor of na jou Afghanistan verlieten (CGVS p.13). Nochtans sta je nog in contact met je ouders, had je ook met je broers nog contact nadat ze Afghanistan verlieten en praat je over je broers met je vader (CGVS p.6,13; Verklaringen DVZ d.d. 07/07/2022 vraag 14). Gezien de zwaarwichtige problemen van je broers en dat ook jij Afghanistan hierom moest verlaten, doen jouw gebrek aan kennis op voornoemde punten de geloofwaardigheid van je relaas verder afnemen. De redenering van je advocaat dat je niet goed zou zijn in wiskunde is niet alleen een blote bewering daar je wel degelijk vijf jaar naar school ging, maar ze doet vooral geen afbreuk aan je vermogen om consistente verklaringen af te leggen en beter geïnformeerd te zijn over voornoemde belangrijke elementen die mede de kern uitmaken van je relaas (CGVS p.3,16).”

Verzoeker acht het gelet op de talibandreiging waaronder hij zijn land in allerijl diende te verlaten ongepast dat dat het CGVS van hem verlangt *“dat hij precies zegt wanneer zijn broers Afghanistan hebben verlaten”*, terwijl dat voor hem van weinig belang zou zijn geweest. Blijkens de bestreden beslissing wordt hem evenwel niet verweten dat hij de exacte datum van het vertrek van zijn broers niet kent doch wel dat hij niet kan inschatten wanneer zijn broers Afghanistan hebben verlaten en zelfs aangeeft niet te weten of ze voor of na hem Afghanistan verlieten. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker dacht dat zijn broers na hem waren vertrokken maar hij *“op aandringen van de Protectin Officer en om niet te liegen”* verklaarde dat hij niet met zekerheid kon zeggen of ze voor of na hem waren vertrokken, vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Een eerste maal gevraagd wanneer zijn broers Afghanistan verlieten, gaf verzoeker immers spontaan aan dat dit na hem was maar hij niet wist wanneer exact. Aangespoord om toch een schatting te geven, bevestigde verzoeker dat zijn broers na hem vertrokken waren en herhaalde hij niet te weten wanneer (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Indien verzoeker er niet zeker van was of zijn broers voor dan wel na hem vertrokken waren, kan niet worden ingezien waarom hij initieel meermaals zou bevestigen dat zij na hem vertrokken waren om pas na confrontatie met de vraag waarom hij Afghanistan als eerste verliet hierop terug te komen en te verklaren dat hij eigenlijk niet weet of zijn broers voor of na hem vertrokken zijn aangezien hij ze onderweg nooit heeft gezien (*Ibid.*, p. 12-13). Dat verzoeker zijn vader hier inmiddels naar gevraagd heeft en die bevestigde dat zijn broers twee dagen na hem vertrokken waren, wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen. Het kan bovendien niet overtuigen dat verzoeker, die verklaart nog één of twee keer contact te hebben gehad met zijn broers toen zij al in Iran waren en over hen te praten wanneer hij contact heeft met zijn vader, zich hierover pas informeert na confrontatie met zijn gebrek aan kennis op dit punt in de bestreden beslissing (*Ibid.*, p. 13).

De adjunct-commissaris overweegt verder met reden als volgt:

“Voorts is het helemaal niet aannemelijk dat jij één of twee dagen voor de machtsovername van de taliban van je dorp naar Marko trok zonder bepaalde reden dan met vrienden er rond te lopen, te zitten en iets te eten (CGVS p.5). Niet alleen jij, maar ook je vader en je familie moeten hebben ingezien dat je in die periode beter niet zonder reden alleen met vrienden op pad ging naar Marko dat tien à vijftien minuten per wagen van je dorp verwijderd ligt (CGVS p.5). In tegenstelling tot de jaren voordien waarbij jij en je familie in veiligheid leefden, erken je dat in de periode van de machtsovername iedereen bang was geworden en jullie leven in gevaar was gekomen (CGVS p.9-10). De aard van het werk van je broers die voor de grenspolitie werkten, de eerdere jarenlange en concrete bedreigingen van de taliban aan hun adres en aan dat van jullie als hun familie, gecombineerd met de bekendheid van het werk van je broers in jullie regio en de onzekerheid die de periode van de machtsovername met zich meebracht, zorgen ervoor dat er aan jouw voorstelling over de omstandigheden waarin je jouw regio en Afghanistan verliet geen geloof kan worden gehecht (CGVS p.10-11,13-14; CGVS-Vragenlijst d.d. 07/07/2022). Deze constatering ondermijnt het geloof in je relaas wederom.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de *protection officer* hem wel gevraagd heeft waarom hij in Marko was op het moment dat zijn vader hem belde om te melden dat hij moest vertrekken (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Door louter wijzen op de goede veiligheidssituatie in Marko, blijft verzoeker in gebreke zijn risicovolle gedrag afdoende te verklaren in het licht van de onzekere situatie waarin hij en zijn familie zich bevonden in de periode van de machtsovername door de taliban. Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat de bestreden beslissing als geen geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven op grond waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat aan verzoekers problemen met – en vrees voor – de taliban geen geloof kan worden gehecht. Voormeld motief met betrekking tot de omstandigheden waarin verzoeker zijn regio en land van herkomst verliet acht de Raad *in casu* bijkomstig en niet determinerend. Verzoekers kritiek op dit overtollig motief kan hoe dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Tot slot acht de Raad het net zo min als de adjunct-commissaris aannemelijk dat verzoeker nauwelijks informatie heeft over de bezoeken van de taliban die zich nog zouden hebben voorgedaan na zijn vertrek. Door in zijn verzoekschrift zonder meer te betwisten dat hij niet geïnteresseerd zou zijn in de situatie van zijn familie en louter te herhalen dat zijn vader hem geen informatie wil geven om hem niet ongerust te maken, weerlegt noch ontkracht verzoeker volgende pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier:

“Je stelt verder dat na je vertrek uit Afghanistan je familie nog bezoeken krijgt van de taliban waarbij ze naar jullie vragen (CGVS p.10). Je vader zou je echter niet willen zeggen hoeveel keer de taliban nog zo passeren (CGVS p.10). Dit is evenwel niet aannemelijk daar je met je vader wel degelijk spreekt over deze bezoeken van de taliban, alsook over je broers en hij je de (werk)documenten van je broers doorstuurde (CGVS p.7,13). Het CGVS kan aldus niet inzien waarom je vader specifiek deze informatie niet zou willen delen met jou. Hetzelfde geldt inzake je stelling dat het mogelijk is dat de taliban ook op andere manieren info van je vader trachten te bekomen of dat ze hem slaan, maar dat je vader daarover niets vertelt want anders worden jullie verdrietig en kunnen jullie hier niet meer leven (CGVS p.15). Daarbovenop heb je ook geen idee wie van de taliban er naar je huis komen sinds je uit Afghanistan vertrok omdat je hier ook niet naar hebt gevraagd (CGVS p.15). Over hoe je vader nu zal anticiperen op die problemen met de taliban en hoe hij die problemen verder zal aanpakken heb je eveneens niets gevraagd (CGVS p.15). Deze gang van zaken is opnieuw niet aannemelijk. Jouw desinteresse op dit vlak valt niet te rijmen met de door jou aangehaalde problemen en vrees op vervolging van jou en je familie (CGVS-Vragenlijst 07/07/2022). Redelijkerwijze kan van jou als verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat je ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde je te informeren omtrent de evolutie van de problemen en situatie in jouw land van herkomst.”

Waar niet wordt betwist dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om foto's van hem en zijn broers en documenten over de vroegere werkzaamheden van deze broers in dienst van de voormalige Afghaanse overheid alsook met betrekking tot het overlijden van zijn broer W. M. bij te brengen, kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar deze stukken opdat aan zijn beweerde familieband met deze personen, hun werkzaamheden en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid zonder meer geloof zou kunnen worden gehecht (AD, stuk 5, 'Documenten').

Immers blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat het CGVS en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de adjunct-commissaris noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 (update)).

Voorgaande vaststellingen met betrekking tot inconsistenties in zijn verklaringen aangaande zijn familieleden, die door hem niet op dienstige wijze worden betwist, mede in acht genomen, toont verzoeker de familieband met de personen op wie de neergelegde documenten betrekking hebben niet aan. Verzoeker legt zijn eigen *taskara* niet neer, naar eigen zeggen omdat hij die onderweg verloren is (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), noch legt hij documenten neer die de identiteit van zijn vermeende broers kunnen staven. De foto's van verzoekers broers W. M. en Y. M., respectievelijk van

verzoeker met zijn broer Y. M. laten niet toe de identiteit van de afgebeelde personen objectief vast te stellen, noch kan hieruit enige familieband worden afgeleid (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1 en 2).

Verder blijkt dat verzoeker de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn relaas vooraf niet gelezen heeft. Nochtans verklaart verzoeker niet ongeletterd te zijn, aangezien hij in Afghanistan vijf jaar naar school is geweest en Pasjtoe kan lezen. Dat verzoeker de documenten opgesteld in het Dari niet kan lezen, zoals hij verklaarde, neemt niet weg dat van hem mag worden verwacht dat hij moeite doet om kennis te nemen van de inhoud ervan en de documenten desnoods laat vertalen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4, 7-8, 13-14). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij de documenten in de mate van het mogelijke heeft kunnen toelichten en informatie heeft kunnen geven over het werk van zijn broers. Het is evenwel opvallend dat verzoeker, gevraagd hoe lang zijn broers bij de grenspolitie hebben gewerkt, aangeeft dit niet exact te weten hoewel het volgens hem vermeld staat op de documenten die hij neerlegt, reden waarom hij voorbehoud maakt bij de door hem geschatte periode (*Ibid.*, p. 13). De Raad dient verder vast te stellen dat verzoekers kennis over de inhoud van het werk van zijn broers erg oppervlakkig is. Zo wist hij niet wat de taken waren van zijn broers bij de grenspolitie. Hem gevraagd of hij iets weet over wat zijn broers deden bij de politie, antwoordde verzoeker: "*Ik weet alleen dat als er ergens gevechten waren moesten ze naar daar gaan van de ene kandak naar de andere kandak en daar operaties doen maar wat ze binnen de basis deden daar heb ik geen idee over*" (*Ibid.*, p. 13-14). Dermate vage verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Verzoekers bewering dat zijn broers nooit over hun werk vertelden, omdat hun moeder dacht dat het gevaarlijk werk was, klemmt met zijn verklaringen volgens dewelke iedereen zijn broers kende en wist waar zij werkten (*Ibid.*, p. 10, 13). Verzoeker kon ook niet met zekerheid zeggen of zijn broers samenwerkten met buitenlanders. Hij stelde louter te denken dat er buitenlanders aanwezig waren op de werkplek van Y. M. in Torkham omdat daar de grens is en er ook grote *kandaks* van het leger en een groot commissariaat waren. Verzoeker had verder geen enkel idee of zijn broers ooit training kregen van buitenlanders. (*Ibid.*, p. 14).

De Raad benadrukt dat de door verzoeker neergelegde documenten dienen deel uit te maken van een integrale geloofswaardigheidsbeoordeling en moeten worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad is van oordeel dat deze documenten, met hun beperkte relatieve bewijswaarde, niet opwegen tegen de vaststelling dat verzoeker zijn familieband met de personen op wie de documenten betrekking hebben niet aantoot en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de problemen met de taliban die uit de werkzaamheden van zijn broers bij de grenspolitie zouden zijn voortgevloeid. Derhalve dringt een individueel onderzoek van de inhoud van elk door verzoeker neergelegd document zich *in casu* niet op en is de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad in dit verband niet dienstig, nog daargelaten dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Door ter terechtzitting middels een aanvullende nota enerzijds de originelen bij te brengen van documenten waarvan reeds een kopie werd neergelegd op het CGVS en anderzijds bijkomende originele documenten neer te leggen met betrekking tot zijn broers en vader die evenwel niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en derhalve niet in overweging worden genomen, doet verzoeker geen afbreuk aan voorgaande appreciatie van zijn vluchtmotieven (aanvullende nota verzoeker neergelegd ter zitting, stukken 2 en 3).

De stukken die verzoeker voegt bij zijn op 20 maart 2024 neergelegde aanvullende nota, alsook het werkgeversattest dat hij voegt bij voormelde ter zitting neergelegde aanvullende nota, hebben betrekking op verzoekers verblijf en integratie in België en kunnen de gedane vaststellingen met betrekking tot de problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten evenmin in een ander daglicht stellen.

De Raad merkt nog op dat de adjunct-commissaris op basis van de beschikbare informatie erkent dat familieleden van personen die tot de voormalige ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging. Nog daargelaten dat verzoeker, zoals hoger aangegeven, de voorgehouden familieband met personen die voor de voormalige Afghaanse overheid hebben gewerkt niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt, volstaat het loutere feit dat hij een familielid zou zijn van een vroeger lid van de ANSF niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke, nu hij geen geloofwaardige vervolgingsfeiten ten aanzien van hemzelf of zijn familieleden heeft aangehaald. Zijn verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad en meerdere bronnen waaruit blijkt dat familieleden van personen met voormeld profiel door de taliban kunnen worden vervolgd, zonder dit *in concreto* aannemelijk te maken, is derhalve niet dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij zijn land van herkomst hebben moeten verlaten naar aanleiding van problemen met de taliban omwille van het werk van zijn twee oudere broers voor de voormalige Afghaanse overheid.

Verzoeker haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als ongelovig te worden beschouwd en betoogt in zijn verzoekschrift dat uit verschillende rapporten blijkt dat *“de Taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen”*. Hij meent dat individuele factoren, met name zijn leeftijd en gedrag in België, erop wijzen dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het *‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’* (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het *‘Taliban General Directorate of Intelligence’* (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om

te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in

principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen

dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Waar verzoeker in zijn op 20 maart 2024 neergelegde aanvullende nota suggereert dat hij op het CGVS niet ondervraagd is geweest over zijn verwestering en de impact van zijn verblijf en leven in het Westen op het risico dat hij loopt bij terugkeer, kan hij niet worden gevolgd. Er dient vooreerst op te worden gewezen dat het aan verzoeker toekomt om alle elementen ten grondslag aan zijn verzoek om internationale bescherming aan te brengen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd wat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst en dat door de *protection officer* doorgevraagd werd op de door verzoeker geuite vrees om bij terugkeer als ongelovige te worden beschouwd en vervolgd teneinde hem toe te laten deze vrees verder te concretiseren (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoekers toenmalige voogd ging in zijn opmerkingen aan het eind van het persoonlijk onderhoud nader in op verzoekers traject en activiteiten in België (*Ibid.*, p. 16). Met deze opmerkingen alsook met de andere gegevens die blijken uit verzoekers administratief dossier werd terdege rekening gehouden bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in het Westen, zoals blijkt uit volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Je stelling dat de taliban weten dat je Afghanistan verliet omdat ze naar je huis komen en aan je vader vragen waar je bent, kan niet overtuigen daar er aan jouw relaas en vluchtredenen geen geloof kan worden gehecht zoals eerder werd aangetoond (CGVS p.12).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelde je dat je vijf jaar naar school en één jaar naar de madrassa ging in Afghanistan, dat je soennitisch moslim bent en dat je nog contacten hebt met je familie en vrienden in Afghanistan (CGVS p.3-4,6). In België ga je fitnessen met onder andere Afghanen en speel je net als in Afghanistan cricket, hetgeen je doet met Afghanen uit het opvangcentrum (CGVS p.3). (...) Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dat je in België dagelijks naar school gaat en deelneemt aan activiteiten van het opvangcentrum, contact hebt met Belgen en België bezoekt, doet geen afbreuk aan het voorgaande en is ook aannemelijk daar je nu eenmaal in België in een opvangcentrum woont, er actief bent en schoolplichtig bent (CGVS p.16). Jouw integratie en loutere verblijf in België, evenals jouw kennis van het Frans en (sport)activiteiten in België zijn evenmin elementen die hetgeen voorafgaat in een ander daglicht kunnen plaatsen (CGVS p.16). Het CGVS moet hierbij in herinnering brengen dat jouw integratie in België geen motief is dat ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het CGVS is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar jouw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien je een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet je, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, je wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij van oordeel is dat het CGVS "deze europeanisering ten onrechte analyseert in het deel met betrekking tot subsidiaire bescherming, en niet in de analyse van de vluchtelingenstatus", nu uit lezing van bovenstaande motieven duidelijk blijkt dat de door verzoeker en zijn toenmalige voogd aangehaalde elementen van verwestering werden geanalyseerd in het licht van zowel artikel 48/3 als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ondanks het feit dat verzoeker Afghanistan op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verliet, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum en verklaring uit Afghanistan te zijn vertrokken twee dagen voor de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 34), hij bijna zestien jaar oud was toen hij in België aankwam en hij aldus een deel van zijn vormende jaren in België heeft doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoonten en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden achttien jaar oud is, spreekt Pasjtoe (AD, stuk 7, 'verklaring betreffende procedure'), kan in deze taal lezen en schrijven en verklaart verder dat hij in Afghanistan vijf jaar naar school en één jaar naar de madrassa ging (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11; AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4) en dat hij nog maandelijks contact heeft met zijn ouders, die op heden met zijn zus in zijn geboortedorp in Afghanistan verblijven (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), zodat er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een netwerk in Afghanistan. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van nog geen drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van intussen meer dan tweeënhalf jaar in België kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij zich gedraagt "zoals jongeren in België" en licht toe dat hij zich kleedt zoals hij wil, dat hij zijn baard niet laat groeien, dat hij evenveel met meisjes als met jongens praat en dat hij sociale netwerken gebruikt. Deze elementen en omstandigheden duiden er evenwel niet op dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting vormt van, of kan worden gepercipieerd als, een godsdienstige of politieke overtuiging, dan wel bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Het loutere gegeven dat verzoeker zijn kledingstijl zou moeten aanpassen en een baard zou moeten laten groeien en dat hij zich terughoudender zou moeten op stellen in contacten met personen van het andere geslacht, kan in zijn hoofde niet worden gekwalificeerd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert bij een eventuele terugkeer naar zijn land en zijn regio van herkomst. Deze elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoeker het risico zou lopen om te worden geviséerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. In dit verband is het relevant te vermelden dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nog steeds soennitisch moslim is (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4) en zijn religie ook praktiseert, gelet op zijn opmerking ter terechtzitting dat in België deelneemt aan de ramadan, alsook dat hij zich van een tolk Pasjtobedient.

Middels aanvullende nota's neergelegd op 20 maart 2024 en ter terechtzitting brengt verzoeker meerdere getuigenissen bij van respectievelijk zijn voogd, zijn leerkrachten en zijn werkgever (aanvullende nota neergelegd op 20 maart 2024, stukken 4-7; aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, stuk 1). Uit deze getuigenissen blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België op regelmatige wijze het Franstalige DASPA-onderwijs heeft gevolgd, waarbij hij zich een ijverige leerling toonde die blij geeft van een sterke wil en motivatie om te integreren in de Belgische samenleving en de Franse taal te leren en die daarin reeds veel vooruitgang heeft geboekt, zoals ook blijkt ter terechtzitting, waar verzoeker zijn opmerkingen in het Frans maakt. Uit deze getuigenissen komt tevens naar voor dat verzoeker een open, respectvolle en nieuwsgierige houding aanneemt ten aanzien van anderen, dat hij joviaal is in de omgang met mensen van het andere geslacht, dat hij een grote belangstelling toont voor de Europese cultuur en waarden en zich engageert door deelname aan activiteiten en het uitvoeren van projecten op privé- en werkveld. Dit alles toont aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, wat lovenswaardig is, maar rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt hiermee niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Ook het betoog van zijn voormalige voogd dat verzoeker door zijn deelname aan de Belgische samenleving handelt volgens bepaalde principes die de basis vormen van deze samenleving, zoals de gelijkheid tussen man en vrouw, betreft slechts verzoekers functioneren in België, maar kan niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich bij terugkeer niet langer kan of wil conformeren met de in Afghanistan geldende regels, waarden en normen. Verzoekers open en tolerante houding ten aanzien van westerse ideeën en opvattingen duidt er op zich niet op dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke waarden en normen, die raken aan zijn identiteit en morele integriteit, heeft eigen gemaakt, derwijze dat van hem niet zou kunnen worden verwacht dat hij er afstand van doet bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn ervaring met bepaalde vrijheden gedurende zijn verblijf in België, waaronder de mogelijkheid om naar feestjes te gaan, zijn gedragingen in die mate heeft veranderd dat hij bij terugkeer niet meer in staat zal zijn om zich opnieuw aan te passen aan de restricties die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban (zie *supra*), blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft verzoekers betoog over het leven onder talibanbewind waar de sharia wordt toegepast en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift respectievelijk zijn aanvullende nota neergelegd op 20 maart 2024 nog verwijst naar de arresten van de Raad met nummers 278 653 en 299 500 van respectievelijk 12 oktober 2022 en 20 maart 2024, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, er naar school is geweest en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van de vermeende werkzaamheden van zijn broers in dienst van de voormalige Afghaanse overheid niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens

waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een einde zorgde van de internationale hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten met nummers 257 586, 270 813 en 278 654 van respectievelijk 1 juli 2021, 31 maart 2022 en 12 oktober 2022 van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling,

met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli

2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als “verminderd” en “beperkt”. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers”, en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI “*Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 21 maart 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en waaruit hij citeert is immers dezelfde, of ligt minstens in dezelfde lijn, als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

De kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat verder niet. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de Taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen in rekening werd gebracht. Te dezen toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de gehanteerde landeninformatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Uit deze landeninformatie blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Waar verzoeker “*in nog meer ondergeschikte orde*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing

die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT